

УОЛТ УИТМАН
ВЪРНИ СЕ ОТ ПОЛЯТА,
ТАТКО

Превод от английски: Цветан Стоянов, —

chitanka.info

*Върни се от полята, татко, дойде писмо от Пит!
Излез на портата, мамо, дойде писмо от твоя син.*

Виж, есен е.

Дърветата са по-тъмнозелени, по-червени и по-жълти,

листата им треперят от ветреца и разносят над селата на Охайо свежест и прохлада,

в овощната градина висят зрели ябълки, а по асмата — гроздове.

(Долавяш ли дъха на гроздовете от асмата?

Долавяш ли дъха на елдата? Доскоро там пчели бръмчаха.)

Над всичко горе е небето, спокойно и прозрачно след дъжда, с чудати облаци,

и долу също е спокойно, хубаво и пълно със живот, във фермата цари благополучие,

цари благополучие и по полята, но ето че сега бащата се завръща от полята, дъщеря му го е викнала,

отвътре се подава майката, на портата застава,

забързана, нозете ѝ са разтреперани, предчувства нещо,

не е успяла да нагласи ни шапчицата, ни косите си.

Отваря припряно плика.

О, не е почеркът на моя син, макар да е написано там името му!

Разбито майчино сърце — наместо нашия скъп син чужда ръка е писала!

Заплува всичко пред очите ѝ — мрак и светкавици — тя схваща само смисъла, не думите,

откъслечните изрази: „Прострелян във гърдите... кавалерийска схватка... откаран в болница...

сега е зле, но ще оздравее...“

Ах, ето я пред мен! Единствен образ
сред плодородния и богат Охайо, сред градините и
фермите,
с болезнено, измъчено лице, замаяна, съвсем
отпаднала,
опира се о рамката на портата.

„Не тъжи, мила мамо!“ — говори ѝ през плач
подрасналата дъщеря, а малките сестрички са се
притиснали до нея, безмълвни и смутени.

„Виж, мила мамо, в писмото пише, че Пит ще
оздравее скоро...“

Клетото момче — то няма никога да оздравее, не би
могъл да оздравее, смелият и простодушният!

Додето те стоят дома, край портата, той вече
мъртъв е, едничкият им син е мъртъв!

Но майката би трябвало да оздравее,
тя — със смалено тяло, облечено в черно,
денем не докосва яденето, през нощта се стряска,
често буди се,

буди се среднощ и хълца със един дълбок копнеж,
да би могла да се оттегли, незабелязано и тихо да
избяга от живота, да изчезне,

да го последва, да го потърси, да бъде пак със своя
скъп и мъртъв син.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.